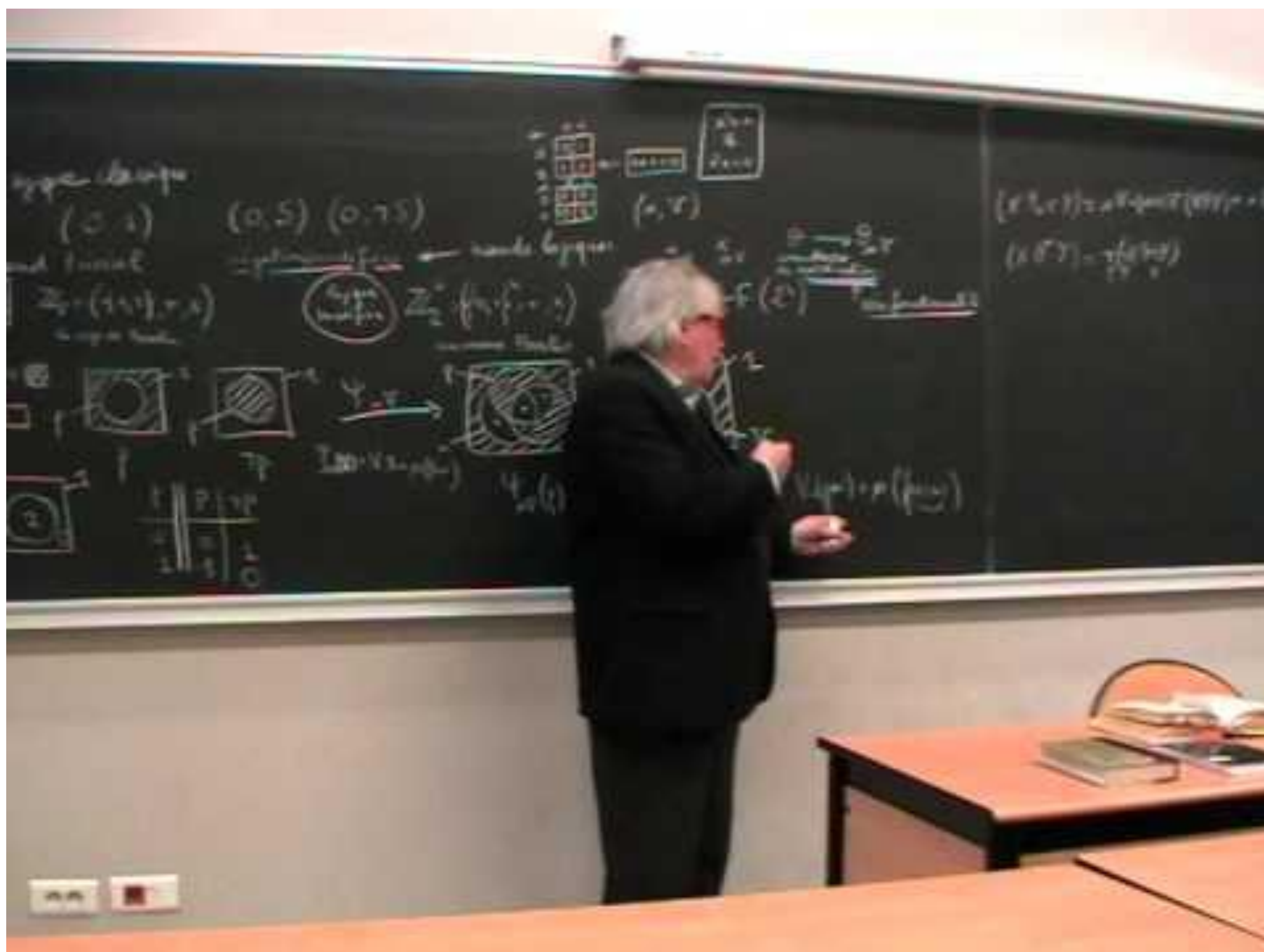

JEAN-MICHEL VAPPEREAU

Cărți:

2006. Gauromatismul
2007. Lectură a formulelor sexuării
2009. Lectură a formulelor kantice ale sexuării
2010. Corp, încorporare și incorporali
2011. Două aspecte geometrice ale narcisismului
2012. Psihanaliza și matematicile. Freud contemporan al lui Cantor
2014. Logica fantasmei și topologia sa
2014. Clinică a procesului nodului
2016. Paradisul bijecțiilor

2012. PSIHANALIZA ȘI MATEMATICILE.

Freud contemporan al lui Cantor - de la matemata la matemă

„De unde reducția mea a psihanalizei la teoria mulțimilor”
Jacques Lacan „pentru Vincennes”

„CONCLUZIE
Nu există clinică analitică fără recunoașterea repetiției freudiene care traversează limbajul, fără recunoașterea fonemului și a structurii sale de mulțime specificată de comentariul necesar, comentariul că fonemul nu există, căci se șterge rearticulându-și obiectul.
Această recunoaștere nu are nimic dintr-o supunere unui rival imaginar, ci ține de tragedia dorinței sexuale și de satisfacția ei.
Ori psihanaliza nu propune nici o teorie a sexualității (sexologie, tehnici ale corpului, bune maniere, relaxare, meditație, modalități de a juisa, extaz, beatitudine, orgasm,...), dar nici nu o (le) gândește mai puțin pentru asta și scrie patru formule ale sexuării a căror lectură din perspectiva teoriei mulțimilor le dă dreptate.

Ori, în chiar momentul dispariției doctorului Lacan (1981) - în loc să se exerseze ei înșiși în a face matematici, în propriul lor cont, între alte lucrări efective necesare formării lor, însoțind analiza lor, dacă printr-o aventură vor fi devenit analizanți - auditorii săi, cititorii săi, elevii săi, pretendenții săi la analiză, acei celibatari, au fost mai promți, cel puțin unii, să încerce să ne servească o psihopatologie a matematicienilor care se oferă la două lecturi opuse de motivul lor.
Fie că este vorba, pentru unii, despre o reabilitare a psihozei căci savanții, „matematicienii, ei înșiși, atât de inteligenți, și, de ce nu, hidrocefali, Marile capete atât de invidiate de care ne batem joc, sunt psihotici. De unde urmează elogiul psihozei după cel al nebuniei. Iată-ne bine așadar.
Sau, invers, Cantor în primul rând, urmat azi de Post, Turing, Goedel, ... sunt diagnosticați ca psihotici, pentru se vedea desemnați sancțiunii publicului clientelei înspăimântate.
Aceasta echivalând, pentru discursul acelor oameni, cu denunțarea matematicilor ca științe degenerate, ceea ce reamintește în fapt memoria câtorva evenimente sordide și stupide favorizând virajul criminal.
Neliniște politică a unei epoci a cărei umanitate rămâne suspectă și pe care puterile publice vor s-o adapteze intereselor lor actuale.
Noi le întoarcem faptul că această situație delirantă caracterizează o psihoză socială în a cărei instaurare Freud și Lacan au fost precedați de Pascal, Blaise Pascal și dificultatea vidului.
Această psihoză și crimele sale în masă specifică secolul douăzeci care nu le sfârșește.
Dar este oare vorba de a rămâne acolo?
Religiile nu sunt amenințate decât de distrugerile reciproce.
Psihanaliza absolut deloc, decât de o degradare internă care se prelungește.
Psihanaliza nu mai are nevoie, așa cum a fost cazul timpurilor lui Freud sau Lacan, de partizani romantici sau de susținători militanți, pentru apărarea sa.
Ea este deja fondată acum, încă din 1981, și este ceva recent.”